

Sygn. akt: I C 744/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 lipca 2021 r. w K.

na podstawie art. 15 zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. poz. 1842 z późn. zm.)

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w (...) na rzecz powoda K. J. kwotę 2 338,03 (dwa tysiące trzysta trzydzieści osiem i 03/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 01.09.2020r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...),00 (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt trzy) złote tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. zwraca powodowi kwotę 424,00 (czteryście dwadzieścia cztery) złote niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt I C 744/20 upr

UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.338,03 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.09.2020r. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniósł, że w dniu 01.08.2019 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowany dla potrzeb przeprowadzenia naprawy sporządził wycenę, zgodnie z którą wartość szkody to kwota 3 818,25 zł. Odszkodowanie zostało wypłacone przez pozwanego w kwocie 1 480,22 zł. Różnica stanowi wartość przedmiotu sporu w sprawie. Powód w drodze cesji nabył od poszkodowanego L. P. (1) wierzytelności z tytułu szkody.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przyznał, że przyjął odpowiedzialność za szkodę wynikającą z kolizji z dnia 01.08.2020r. z tytułu OC sprawcy. Przyznał fakt wypłaty odszkodowania w kwocie 1480,22 zł wg własnej kalkulacji. Dalej podniósł, że pozwany nie dokumentował poniesienia kosztów naprawy, oraz tego, że

przewyższały one zapłaconą kwotę. Podniósł także, że pozwanemu proponowana była naprawa pojazdu w warsztacie należącym do sieci pozwanego z czego nie skorzystał. Natomiast zminimalizowało by to wartość szkody. Dalej wskazał, że pojazd uszkodzono został zakupiony na kilka dni przed wypadkiem za kwotę 760,00 zł. Podczas jego oględzin stwierdzono liczne wcześniejsze uszkodzenia, także w strefie, w której doszło do kontaktu z innym pojazdem oraz poza tą strefą. Znaczna część elementów poszycia została poddana wcześniejszym nieprofesjonalnym naprawom. Dalej wskazał, że w przypadku, gdy uszkodzony odmawia współdziałania z ubezpieczycielem w zakresie naprawienia szkody, będzie zmuszony ponieść we własnym zakresie część kosztów ponad kwotę zaproponowaną przez ubezpieczyciela.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 01.08.2019 r. ok. godz. 14.15 doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) nr rej. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością L. P. (1). Kierujący samochodem V. (...) wykonując manewr cofania nie zachował należytej ostrożności wskutek czego uszkodził samochód B.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Poszkodowany w tym samym dniu zgłosił szkodę.

(bezsporne, zgłoszenie szkody i oświadczenie sprawy – akta szkody – płyta CD – k. 31)

W wyniku zgłoszenia przez poszkodowanego szkody (...) S.A. wykonało kalkulację szkody i wypłaciło poszkodowanemu L. P. (1) odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w wysokości 1 480,22 zł.

(dowód: polecenia wypłaty z dnia 26.08.2019r. i 03.09.2019r. – akta szkody – płyta CD k. 60 akt)

L. P. (1) przystąpił do naprawy pojazdu w wybranym przez siebie warsztacie. Wypłacone odszkodowanie nie pokryło kosztów naprawy. Na zakup części i kosztów naprawy poszkodowany dopłacił około 2100,00 zł. Naprawa nie jest jeszcze wykonana w całości. Pozostało jeszcze lakierowanie. Ubezpieczyciel nie proponował poszkodowanemu naprawy we własnej sieci warsztatów.

(dowód: zeznania L. P. – k. 40-40v)

Umową cesji z dnia 01.09.2020r. poszkodowany przełał na rzecz K. J. wierzytelności, jakie przysługiwały mu względem pozwanego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 01.08.2020r.

(dowód: umowa - k. 7)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych w kolizji z dnia 01.08.2020r., przy przyjęciu stawki za robociznę stosowanej w warsztatach rzemieślniczych poza serwisowych regionu i fabrycznych części zamiennych wynosi 4 834,67 zł brutto. Przy uwzględnieniu ubytku wartości lakierowania z uwagi na uszkodzenia elementów znajdujących się w strefie szkody wartość s. wynosi 4 660,24 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego S. T. - k. 43-57)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwanego dokumentów, w tym akt szkody oraz zeznań świadka L. P. (1). Prawdziwość dokumentów oraz zeznania świadka nie były kwestionowane przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu. Bezsporne pomiędzy stronami były również okoliczności zaistnienia szkody, odpowiedzialność pozwanego za szkodę oraz zakres uszkodzeń. Sporna pomiędzy stronami była wysokość szkody, jaka powstała w związku z uszkodzeniem pojazdu marki B. (...) nr rej. (...). Pozwany nie kwestionował także cesji wierzytelności z tytułu szkody na powoda.

Nie była także kwestionowana przez strony opinia biegłego sądowego S. T. (2) (k. 78-95). Mając ponadto na uwadze, iż została ona wykonana przez biegłego odpowiedniej specjalności, z poszanowaniem zasad wiedzy fachowej oraz braku usterek natury logicznej, Sąd podzielił wnioski opinii.

Zgodnie z treścią art. 363 § 2 k.c. poszkodowany może wybrać, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poszkodowany może te roszczenia kierować bezpośrednio do ubezpieczyciela, który odpowiada w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (vide - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11).

Odpowiedzialność pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, wynika z normy art. 822§1 k.c. Ze wskazanego przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika, że obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone przez ubezpieczonego osobom trzecim, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar (tak SN w wyroku z 12.04.2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615 – który to pogląd sąd orzekający w całości podziela). Tym samym brak jakichkolwiek podstaw do obniżenia należnego powodowi odszkodowania z tego tytułu, iż mógł on ewentualnie dokonać faktycznej naprawy pojazdu za kwotę niższą niż należne mu odszkodowanie. Jak bowiem wynika z powyższego, decyzja w zakresie dokonania przywrócenia do stanu poprzedniego i sposobu jego dokonania należy do poszkodowanego. W okolicznościach sprawy bezskuteczne jest także w stosunku do powoda zastrzeżenie pozwanego, iż w przypadku wyższego kosztu naprawy wypłaci odszkodowanie w kwocie nieprzekraczającej kosztu naprawy w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...) S.A. Należy także wskazać, że w istocie poszkodowanemu nie została zaoferowana naprawa w sieci naprawczej. Został on wprawdzie poinformowany o takiej możliwości w formie informacji przekazanej na standardowym druku, ale nie zawierała ona żadnych konkretnych danych pozwalających poszkodowanemu ustalić zarówno warsztat jak i ewentualny koszt tej naprawy, zakres robót oraz rodzaj części, które miały być zastosowane. Informacja zawarta w druku odsyłała przy tym do kontaktu telefonicznego z infolinią pozwanego. Stosownie do zeznań poszkodowanego L. P. (1) zdecydował się on na tańszy warsztat. Zeznania te nie były kwestionowane przez pozwanego w żadnym zakresie. Stąd, w ocenie Sądu, brak podstaw by odmówić im wiary, jednocześnie w materiale dokumentowym przedłożonym przez pozwanego brak dowodów, które stanowiłyby podstawę do zakwestionowania takich twierdzeń świadka.

Dalej należy wskazać, iż zastosowanie art. 822 § 1 w zw. z art. 363 § 1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. W takim przypadku może żądać wyrównania tego uszczerbku w jego majątku, który odpowiada wartości rzeczy zniszczonej wskutek działania sprawcy szkody. Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (tak SN w wyroku z 12.04.2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615 – który to pogląd sąd orzekający także podziela w całości). W rozpoznawanej sprawie było przy tym poza sporem, iż koszt naprawy pojazdu powoda nie przekroczył wartości tego pojazdu sprzed kolizji. Również wtoku postępowania likwidacyjnego pozwany nie wskazywała, że doszło do tzw. szkody całkowitej. Podnoszona w odpowiedzi na pozew

kwestia ceny za jaką poszkodowany zakupił pojazd w okolicznościach sprawy pozostaje bez znaczenia. Pozwany nie złożył przy tym żadnych wniosków dowodowych w kierunku wykazania, jakoby koszty restytucji pojazdu miały przekraczać jego wartość z chwili kolizji.

Z uwagi na spór stron, co do wartości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu (...) na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu (opinia biegłego –k. 43-57). Opinia ta nie była kwestionowana przez strony. Mając to na uwadze, a także fakt, iż opinia jest jasna, logiczna i pozbawiona sprzeczności, Sąd podzielił wnioski opinii w całości.

Ze wskazanej opinii w sposób jednoznaczny wynika, iż pierwotnie wypłacone przez pozwanego odszkodowanie tytułem kosztów naprawy pojazdu w wysokości 1 480,22 zł było znacznie zaniżone i nie zapewniało możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, ani przy użyciu fabrycznych części zamiennych ani przy użyciu zamienników, co oznacza, iż roszczenie powoda należy ocenić jako słuszne co do zasady.

Mając na uwadze powyższe, Sąd jako koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji przyjął wyliczony przez biegłego koszt naprawy przy zastosowaniu fabrycznych części zamiennych oraz stawki za robociznę stosowanej na terenie regionu, z uwzględnieniem potrąceń z tytułu lakierowania części posiadających uszkodzenia przed kolizją tj. kwotę 4 660,24 zł. Po odjęciu wartości już wypłaconego odszkodowania (2 026,85 zł) pozostaje kwota 3 180,02 zł.

Mając na uwadze art. 321§1 k.p.c., tj. związaną z wysokością zadania sformułowanego w pozwie, Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, tj. zasądził na rzecz powoda kwotę 2 338,03 zł.

O odsetkach o tej kwoty Sąd orzekł stosownie do żądania pozwu od dnia 01.09.2020r. Żądanie to znajduje oparcie w art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 854 z późn. zm.), mając na uwadze datę zgłoszenia szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi pozwanego. Na tej podstawie Sąd zasądził na rzecz powoda poniesione przez niego koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w kwocie 200,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 917,00 zł stosownie do §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 265) uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz poniesione przez powoda wydatki na opinie biegłego w kwocie 576,00 zł, które zostały pokryte z uiszczonych przez niego zaliczki.

O zwrocie pozostałej, niewykorzystanej części zaliczki uiszczonych przez powoda orzeczono na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t.: Dz. U. z 2020 r. poz. 755 z późn. zm.).